

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Udrag fra Forfatterens Liv og Levnet af hans Fætter

Citation: Baggesen, Jens: "Eventyr og Fortællinger. - 1889", i Baggesen, Jens: *Eventyr og Fortællinger. - 1889*, 1889-1903, s. 239. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen01val-shoot-idm139893710686576/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Eventyr og Fortællinger. - 1889

J Vers, det veed vor Herre! klinger sligt
 Kun jammerligt —
 Gud lad os aldrig i vort Hæledigt
 Saa stærkt til nationale Helte trænge,
 At maatte søge dem blandt Skrivedrengel
 Jeg troer det Velansæendighed og Pligt,
 At springe dem forbi,
 Naar man har mindste Væsen med de Ni.

Omtalte Fætter (hvis Biographie
 Begynder nu mig selv at kiede,
 Fordi der er saa lidt besynderligt deri)
 Gif Dag fra Dag til dette Massepie
 Med Bufler, Støpler, Tal, Steegpenderie,
 Og Næsestyre, meer og meere Leede —
 Og samme gif saa vidt, at han — gif med,
 Og fandtes ikke meer paa det benævnte Sted.

Man hørte Graad og Skraal og Skrig i Norden
 (Man husker han var fød et Steds i Nord);
 Man troede, han var ikke meer paa Jorden
 (O! hvad man ikke troer!),
 fordi man fandt ham ei paa tusind Skridts Distance
 Saa slutter flog, at alt, hvad her vi sandsø,
 Er blot Indbildning, lutter Drennemispil,
 Og troer, at ingen Ting er virkelig til,
 fordi han intet til sin Slutnings Hinder
 I hurtig giennemledte Hierne finder —
 Man fandt ham endelig; og hver, som græd, nu loe,
 Jser de to,
 Paa hvilke Himlen blid hans Velfærd lod beroe.

Han bad om Lov til meer at læse —
 Thi Siælen havde sultet som en Hund,

Mens paa Comptoirs Skæer han stod paa Grund
 I blot fadaise
 Og fik corporlig Straf, for hvergang i en Krog
 Paa ferste Gierning man ham fandt med mindste Bog,
 Selv Hübners skientende Geographie,
 Hvor Himlen veed dog lidt af sundt og sandt er i.
 En Almanak, med Aftenfang i Enden,
 Og salig Sørens Arithmetica
 Var al den Læsning, som han uden Skænden
 Af Amts-Califen slap heeloret fra.
 Lykkelig den, hvis tarvelige Hierte
 Kan af saa smaa Portioner blibe mæt!
 Af! i min stakkels fætters sultne Stierne
 Stod skrevet: faae Bekomsten ei saa let!
 I føie Tid han stopped' sig i Panden
 Fast hele Sognets Sort paa Hvidt,
 Og nød den eene Tome paa den anden
 Med idelig forstærket Appetit.
 Jeg een Anmærkning dog maa herfl lægge:
 En Slughals i et fad, en Slughals i en Bog:
 De sluge begge,
 Den eene sig for mæt, den anden sig for klog —
 Det første Kroppen kun, det sidste Siælen skader:
 Jeg derfor mindre hint, og meere dette hader;
 Og meget heller her fortælle gad,
 Hvis Sandhed ikke bandt mig Munden:
 At fætter stræbte meer i tilladt fad
 Med Steen af randsage Bunden,
 End i forbudne Bog at vende sidste Blad.

Den lærde Verden vil, til fætters Ære,
 Det veed jeg nok, af modsat Mening være;
 Men af! men o! Gud naade den,
 Som kun den lærde Verden har til Ven.